

„A Természet“ előfizetési ára
egy évre 6 korona;
díszes bekötési tábla hozzá 2 korona.

Állattani, vadászati és halászati folyóirat.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Főszerkesztő és laptulajdonos:
DR. LENDL ADOLF.

Felelős szerkesztő:
LAKATOS KAROLY.

Budapest, II., Donáti-utca 7.

Búcsu a pusztától.

Kék égnek ott fenn a fehér tejút disze,
Ide lenn a földnek a zöld tükrű puszta.
Mint a vérkeringés áramlik a szivbe,
Minden földi szépnak ide vezet útja;
Meghajlok előtted napsugaras tájék!
A bálványimádó: köszöntelek téged,
Ifjan bölcseséget, majd ifjodni járék
Te hozzád szent vidék, —
Varázsodban hívék
S arczodban szólt hozzám a dicső természet.

S mielőtt beállna rajtad az enyészet,
A bibliain szűz mezeidnek veszte,
Átzengeni vágylak, halhatatlan, téged,
Utolsó dalnokod, végső énekembe;
Mint az örök zsongas, levegőd zenéje.
Úgy hangozza szavam bájjaidat egyben,
Büvölő szépséged, melynek nincsen vége
Es kezdete sincsen,
De miként az isten
Világát osztatlan, úgy érez a lelkem.

S összeszedem eröm, az ihlet dalomnak
Búzavetésében ne teremjen konkolyt.
Hasonlatos hozzám ő, a vak Sámson csak,
Végső hatalmával ki templomot rombolt;
Templomot építék énekemben, puszta!
Tűnő csodáidnak, jelenségeidnek.
Dicsőség, szerelem mámorát megúszva,
Ki a partra értem,
Az egyetlen révben
Hú a nagy természet, hűtlenek a szívek.

A mindenség egyik szárnya fenn a nyílt ég,
Idelelenn a puszta az ő másik szárnya,
Hol a teremtésnek alkonyata nincs még,
Lelkemet magukkal viszik sebb világba,
Hol a mulandóság gyászos hírnökeül
Nem engedik járnai az elhervadást még;
Gyermekkorom, ahol vissza-visszatérül,
S hófehér virággal
Koszorúznak által
Edeni ábrándok, ahol nincsen árnyék.

Forró homlokomat engedd megfürdetnem
Óh föld! fűszálaid hűvös harmatában,
S széttekintvén rajtad a nagy végtelenben,
Az alkotás első hajnalát hadd lássam.
Fenn csillagok, pásztortűzek lenn lobognak,
A láthatár alján a színek derengnek,
Jelenj meg délibáb, ide varázssollak!
S kezdődjék a nóta,
Mintha hangja volna
A világosságot felhívó „legyen“-nek.

Hófehér tanyáknak ide száll galambja,
S a suhogó nyárfák lombzászlait látom.
Összefoly a tájék büvös káprázatba,
A jövő a multtal ölelkező álom,
S a kettő határán hold s napot ha látnék
Együtt fenn az égen, oly féltősen érzek...
S im egyszerre szétvál napsütés meg árnyék,
Ez a puszta sirja,
Közelg a pacsirta
S a kalászt köszönti diadalmas ének.

KISTELEKI EDE.